

Παρνασσός, χιονοδρομικά κέντρα και συμβολικό τοπίο **Το τοπίο στη λογοτεχνία**

Κωστής Παλαμάς, *Η φλογέρα του Βασιλιά (Λόγος Πέμπτος)*, Εκδόσεις Γράμματα, Αθήνα 1993.

«...Διπλές εμένανε οι κορφές, διπλό και τ'όνομά μου,
ο γέρος είμαι ο Παρνασσός και η Λιάκουρα η λεβέντρα.
Κι είμαι σαν ένα αντρόγενο, κι' είμαι σαν δυο, σαν ταίρι
σφιχτοδεμένο αχώριστο, μια πλάση κι ένας κόσμος,
π' όσο κι αν δείχνονται άμοιαστα, τα κάνω εγώ και μοιάζουν.
Είμαι άντρας κόσμος και γυναίκα πλάση, αρχαίος κόσμος,
νιός ήλιος πάντα στ' ουρανού του νοητού τ' αστέρια .

Κι οι βράχοι είναι τα κάστρα μου, τα ελάτια είν' ο στρατός μου,
και τα πουλιά μου είν' ο λαός, κ' οι αϊτοί μου οι πολεμάρχοι,
Στην πιο ψηλή μου την κορφή, στο απάτητο Λυκέρι
λάμπει σαν το ηλιοπάλατο παλάτι κρυσταλλένιο
και κάθεται ο Κατεβατός μέσα ταμπουρωμένος
τύραγνος μέσα στα στοιχιά , των άνεμων ο δράκος,
και το πρωτοπαλήκαρο κι ο αποκρισάρης μου είναι.

Εγώ είμ' ακόμα ο Παρνασσός, τώρα κι Λιάκουρα είμαι,
κι εγώ είμαι πάντα η εκκλησιά που σε καιρό κανένα
δεν της απόλειψε ο Θεός μ' όποιο όνομα αν τον κράζεις.»

Παρνασσός, Δημοτικό τραγούδι.

Τι έχεις καημένε Παρνασσέ,
και στέκεις λυπημένος;
Μην είν' τα χιόνια σου βαριά
και τα νερά σου κρύα;

Δεν είν' τα χιόνια μου βαριά
και τα νερά μου κρύα.
Σαράντα βρύσες με νερό
κι εξήντα δυο πηγάδια,
δεν μου τον σβήγουν τον καημό
πόχω στα φυλλοκάρδια.